

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 7

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 ianuarie 2023

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
6.	— Lege privind modificarea unor acte normative referitoare la căutarea automatizată în sistemul automatizat pentru identificarea datelor dactiloscopice	2		
12.	— Decret pentru promulgarea Legii privind modificarea unor acte normative referitoare la căutarea automatizată în sistemul automatizat pentru identificarea datelor dactiloscopice.....	2		
★				
8.	— Lege pentru modificarea și completarea art. 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000.....	3		
14.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea art. 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000.....	3		
★				
10.	— Lege pentru modificarea anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	4–5		
		16.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
		1.579/2022.	— Hotărâre privind stabilirea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor în sectorul de agricultură ecologică	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		3.289/2022.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind modificarea Schemei de ajutor de stat regional pentru investiții având ca scop reducerea efectelor negative ale deșeurilor asupra mediului și reducerea consumului de resurse primare, aprobată prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.269/2022	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE				
		Decizia nr. 70 din 31 octombrie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind modificarea unor acte normative referitoare la căutarea automatizată în sistemul automatizat pentru identificarea datelor dactiloscopice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — La articolul 2 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2012 pentru crearea cadrului legal necesar căutării automatizate a datelor de referință în relația cu statele membre ale Uniunii Europene și asigurării recunoașterii activităților de laborator referitoare la datele dactiloscopice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 1 august 2012, aprobată prin Legea nr. 22/2013, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) fluxul de lucru Prüm al sistemului AFIS național — componentă a sistemului AFIS național, care permite punctelor naționale de contact ale statelor membre căutarea automatizată și compararea datelor de referință în legătură cu următoarele categorii de date: date dactiloscopice obținute de la persoanele fizice înregistrate dactiloscopic potrivit Legii nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, date dactiloscopice obținute de la persoanele fizice pentru care s-a dispus luarea amprentelor potrivit art. 196 alin. (1) și (3) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, date dactiloscopice aparținând persoanelor fizice dispărute și date dactiloscopice neidentificate;”.

Art. II. — La articolul 2 alineatul (2) din Legea nr. 158/2019 pentru stabilirea unor măsuri de punere în aplicare a Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Statelor Unite ale Americii privind intensificarea cooperării în prevenirea și combaterea infracțiunilor grave, semnat la 5 octombrie 2015 la Washington D.C., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 30 iulie 2019, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) interogarea automatizată a datelor de referință din sistemul AFIS național — flux de lucru care permite punctului/punctelor național/naționale de contact desemnat/desemnate de partea americană căutarea automatizată și compararea datelor de referință în legătură cu următoarele categorii de date: date dactiloscopice obținute de la persoanele fizice înregistrate dactiloscopic potrivit Legii nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, date dactiloscopice obținute de la persoanele fizice pentru care s-a dispus luarea amprentelor potrivit art. 196 alin. (1) și (3) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, date dactiloscopice aparținând persoanelor fizice dispărute și date dactiloscopice neidentificate;”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACUp. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIUBucurești, 4 ianuarie 2023.
Nr. 6.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**pentru promulgarea Legii privind modificarea unor acte normative referitoare la căutarea automatizată în sistemul automatizat pentru identificarea datelor dactiloscopice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind modificarea unor acte normative referitoare la căutarea automatizată în sistemul automatizat pentru identificarea datelor dactiloscopice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNISBucurești, 4 ianuarie 2023.
Nr. 12.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea art. 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Articolul 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Bazele și instalațiile sportive proprii pot fi puse la dispoziție, gratuit sau cu plată, comunităților locale, persoanelor fizice sau juridice interesate, cu obligația respectării desfășurării normale a programelor și activităților de învățământ și ale cluburilor sportive școlare și universitare, precum și a regulamentelor de acces și utilizare a acestora.”

2. După alineatul (9¹) se introduc două noi alineate, alin. (9²) și (9³), cu următorul cuprins:

„(9²) În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. 3 alin. (1) este permis accesul gratuit în spațiile și terenurile de sport exterioare ale unităților de învățământ care fac parte din domeniul public al comunelor, orașelor și municipiilor și sunt administrate de către consiliile locale tuturor copiilor, astfel cum

sunt definiți la art. 4 lit. a) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și tinerilor cu vârsta de peste 18 ani, care urmează cursurile învățământului liceal sau profesional, organizate în condițiile legii, până la terminarea acestora.

(9³) Verificarea îndeplinirii prevederilor alin. (9²) cade în sarcina autorităților publice locale, potrivit prevederilor art. 112 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — În termen de 120 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, toate unitățile de învățământ vor introduce în regulamentele actuale de funcționare prevederi legate de acces și de modul de utilizare a spațiilor și terenurilor de sport aflate în folosința acestora, precum și orarul de acces, după orele de program, în zilele libere și în timpul vacanțelor școlare și le vor afișa la exterior într-un loc vizibil, precum și pe pagina de internet, acolo unde este cazul.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

București, 4 ianuarie 2023.
Nr. 8.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea art. 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea art. 6 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 4 ianuarie 2023.
Nr. 14.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — La capitolul I, litera A, punctul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, nota de la litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„NOTĂ:

1. Salariile de bază prevăzute la gradul I și gradul II cuprind sporul de vechime în muncă la nivel maxim.

2. Salariile de bază de la nr. crt. 6 se aplică și funcției de șef birou — personal contractual din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, precum și funcției de consilier care exercită atribuții de coordonator pe perioadă determinată, stabilită prin hotărâre a Biroului permanent al Senatului sau al Camerei Deputaților, după caz.”

Art. II. — Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 12, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Condițiile de vechime în specialitate necesară pentru ocuparea funcțiilor publice parlamentare de conducere din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului se stabilesc de către birourile permanente reunite ale celor două Camere, iar vechimea minimă în specialitate necesară pentru ocuparea funcțiilor publice parlamentare de execuție se stabilește de către birourile permanente reunite ale celor două Camere, la propunerea secretarilor generali ai Camerei Deputaților și Senatului.”

2. **După articolul 58 se introduce un nou articol, art. 58¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 58¹. — (1) Detașarea sau transferul funcționarului public parlamentar se dispune doar în cadrul autorităților publice sau al instituțiilor publice cărora li se aplică prezenta lege.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), detașarea sau transferul se poate dispune de pe funcția publică parlamentară

și pe o funcție publică generală, cu respectarea condițiilor prevăzute de prezenta lege.

(3) Vechimea minimă în specialitate necesară funcțiilor publice parlamentare de execuție în vederea detașării sau transferului în condițiile alin. (2) se stabilește de către birourile permanente reunite ale celor două Camere, la propunerea secretarilor generali ai Camerei Deputaților și Senatului, iar echivalarea acestora cu funcțiile publice generale este prevăzută în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezenta lege.”

3. **La articolul 62, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) Raportul de serviciu se poate suspenda la cererea motivată a funcționarului public parlamentar, în situația prevăzută la alin. (1) lit. f), pe o durată cumulată de cel mult 7 ani în perioada exercitării funcției publice parlamentare. Durata suspendării se stabilește prin acordul părților.”

4. **Articolul 94 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 94. — (1) Prevederile art. 44, 73 și 73¹ se aplică în mod corespunzător și personalului Curții Constituționale asimilat, potrivit legii, celui cu funcții similare din structurile Parlamentului.

(2) Prevederile prezentei legi se aplică în mod corespunzător și personalului Consiliului Legislativ — organ consultativ de specialitate al Parlamentului — și membrilor acestuia.

(3) Perioada în care personalul prevăzut la alin. (2) desfășoară activitate în cadrul Consiliului Legislativ constituie vechime în structurile Parlamentului.”

5. **După anexă se introduce o nouă anexă, anexa nr. 2, având cuprinsul prevăzut în anexa la prezenta lege.**

Art. III. — Începând cu luna următoare celei în care intră în vigoare prezenta lege, salariile de bază ale personalului din serviciile Parlamentului se stabilesc la nivelul maxim de salarizare aflat în plată în cadrul Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, corespunzător fiecărei funcții și gradații de vechime în muncă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALINA-ȘTEFANIA GORGHIU

Echivalarea funcțiilor publice parlamentare cu funcții publice generale

Funcția publică specifică din cadrul Parlamentului României care se echivalează	Nivelul funcției publice	Nivelul studiilor necesare	Funcția publică generală cu care se echivalează funcția publică specifică
Consilier parlamentar/ Expert parlamentar/ Consultant parlamentar	execuție	Clasa I, studii universitare de licență absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă	Cu funcțiile publice de execuție de clasa I și clasa a II-a, conform art. 392 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare
Referent	execuție		Cu funcțiile publice de execuție de clasa a II-a și clasa a III-a, conform art. 392 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

**privind promulgarea Legii pentru modificarea anexei nr. VIII
la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea
personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea
și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul
funcționarului public parlamentar**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 4 ianuarie 2023.
Nr. 16.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor în sectorul de agricultură ecologică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 9³ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000 privind produsele ecologice, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre creează cadrul instituțional pentru stabilirea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor în sectorul de agricultură ecologică, având în vedere prevederile:

a) Regulamentului (UE) 2018/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2018 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 834/2007, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2018/848*;

b) Regulamentului (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2017 privind controalele oficiale și alte activități oficiale efectuate pentru a asigura aplicarea legislației privind alimentele și furajele, a normelor privind sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și produsele de protecție a plantelor, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 999/2001, (CE) nr. 396/2005, (CE) nr. 1.069/2009, (CE) nr. 1.107/2009, (UE) nr. 1.151/2012, (UE) nr. 652/2014, (UE) 2016/429 și (UE) 2016/2.031 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 1/2005 și (CE) nr. 1.099/2009 ale Consiliului și a Directivelor 98/58/CE, 1999/74/CE, 2007/43/CE, 2008/119/CE și 2008/120/CE ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 854/2004 și (CE) nr. 882/2004 ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Directivelor 89/608/CEE, 89/662/CEE, 90/425/CEE, 91/496/CEE, 96/23/CE, 96/93/CE și 97/78/CE ale Consiliului și a Deciziei 92/438/CEE a Consiliului;

c) Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2000 privind produsele ecologice, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte ale operatorilor/grupurilor de operatori care produc, pregătesc, distribuie sau depozitează produse ecologice ori în conversie, care importă astfel de produse dintr-o țară terță sau exportă astfel de produse spre o țară terță sau care introduc astfel de produse pe piață, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

a) utilizarea fără drept a termenilor „ecologic”, „biologic”, „organic”, a cuvintelor derivate și a diminutivelor acestora, precum „bio” și „eco”, singure sau în combinație, pe etichetă, pe materialele publicitare, în mediul electronic sau în documentele comerciale ale unui produs, inclusiv termenii utilizați în mărci comerciale sau nume de societăți sau practici, dacă ar putea induce în eroare consumatorul sau utilizatorul sugerând natura ecologică a produsului și care nu respectă prevederile art. 30, 32 și 33 din Regulamentul (UE) 2018/848;

b) nerespectarea de către operatori/grupurile de operatori a normelor privind producția, pregătirea, distribuția, depozitarea,

importul, exportul, introducerea pe piață a produselor ecologice sau în conversie, prevăzute în:

(i) capitolul III — Norme de producție, art. 9—19, art. 21, 23, 27—28, 39, art. 44 alin. (1), anexele II—III la Regulamentul (UE) 2018/848;

(ii) art. 1—9 din Regulamentul (UE) 2021/1.165 de autorizare a anumitor produse și substanțe pentru utilizarea în producția ecologică și de stabilire a listelor acestora;

(iii) art. 1 din Regulamentul (UE) 2021/279 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2018/848;

c) lipsa documentelor/registrelor pe care le țin operatorii/grupurile de operatori cu privire la activitățile desfășurate sau neactualizarea acestora în scopul asigurării trasabilității produselor conform prevederilor cadrului legislativ aplicabil producției ecologice, prevăzute la:

(i) art. 9 alin. (10) lit. (c), art. 34 alin. (5), art. 39 alin. (1) lit. (a), (b) și (d), anexa II — partea III, pct. 3.1.5.8, 3.2.1, lit. (c), anexa II — partea IV, pct. 1.5 lit. (d), anexa III pct. 2.2 lit. (d), pct. 3 lit. (b) pct. (i) și (ii), pct. 4.4, 5, 6, 7.3, 7.4 lit. (c) din Regulamentul (UE) 2018/848;

(ii) pct. 1—7 din anexa la Regulamentul delegat (UE) 2021/1.691 de modificare a anexei II la Regulamentul (UE) 2018/848 în ceea ce privește cerințele referitoare la ținerea de registre aplicabile operatorilor din sectorul producției ecologice;

(iii) art. 2 și 3 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2021/2.119 din 1 decembrie 2021 de stabilire a unor norme detaliate privind anumite registre și declarații solicitate de la operatori și grupuri de operatori și privind mijloacele tehnice pentru eliberarea de certificate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/848 al Parlamentului European și al Consiliului și de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/1.378 al Comisiei în ceea ce privește eliberarea certificatului pentru operatori, grupuri de operatori și exportatori din țări terțe;

d) desfășurarea activităților de introducere pe piață/distribuție, import, export de produse ecologice sau în conversie de către operatori economici care nu și-au înregistrat activitatea la direcțiile pentru agricultură județene și a municipiului București și/sau a căror activitate nu face obiectul sistemului de control, conform prevederilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare;

e) desfășurarea activităților de introducere pe piață/distribuție, import, export de produse ecologice sau în conversie de către operatori economici care nu dețin certificatul prevăzut la art. 35 din Regulamentul (UE) 2018/848 și/sau dacă acesta a făcut obiectul unei măsuri de suspendare/retragere;

f) introducerea pe piață/distribuția, exportul, utilizarea în producția ecologică a unor produse ecologice sau în conversie pentru care organismul de control a dispus o măsură provizorie de interdicere și/sau o măsură de suspendare/retragere a certificării în conformitate cu prevederile art. 29 alin. (1) lit. (b), art. 41 alin. (1) lit. (b) și ale art. 42 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/848;

g) comercializarea de produse ecologice în afara teritoriului României, de către operatori/grupuri de operatori care nu au obținut certificatul de tranzacție eliberat de organismele de control către care au fost delegate activități oficiale conform art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare;

h) nerespectarea de către operatori/grupuri de operatori a uneia sau mai multor obligații ce privesc:

- (i) comunicarea imediată către organismul de control a unei suspiciuni de neconformitate probată sau care nu poate fi exclusă, conform prevederilor art. 27 lit. (d), art. 28 alin. (2) lit. (d) din Regulamentul (UE) 2018/848;
- (ii) cooperarea cu organismul de control în cadrul verificării și identificării motivelor de nerespectare, conform prevederilor art. 27 lit. (e), art. 28 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul (UE) 2018/848;
- (iii) informarea clienților cu privire la o suspiciune de neconformitate probată sau o neconformitate care afectează integritatea produselor ecologice, prevăzută la art. 39 alin. (1) lit. (d) primul paragraf de la pct. (iii) din Regulamentul (UE) 2018/848;
- (iv) informarea imediată a direcției pentru agricultură județene și a municipiului București cu privire la retragerea din producția ecologică prevăzută la art. 39 alin. (1) lit. (d) al treilea paragraf de la pct. (iii) din Regulamentul (UE) 2018/848;
- (v) asigurarea accesului reprezentanților autorității competente de la nivel central și/sau județean pentru efectuarea verificărilor în cadrul controalelor oficiale, în conformitate cu prevederile art. 15 alin. (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2017/625;
- (vi) păstrarea tuturor rapoartelor de control, certificatelor și a altor documente eliberate de organismele de control sau care au stat la baza emiterii certificatelor sau a certificatelor de tranzacție cel puțin 5 ani, iar în cazul retragerii din sistemul de agricultură ecologică, păstrarea tuturor înregistrărilor contabile și documentelor emise în perioada în care au desfășurat activități în agricultura ecologică, pentru o perioadă de 5 ani începând cu data retragerii;
- (vii) îndeplinirea condițiilor de scutire de la înregistrarea în agricultura ecologică, prevăzute la art. 34 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/848, precum și a obligațiilor ce revin operatorilor scutiți de la

înregistrarea în agricultura ecologică, adoptate în temeiul art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) faptele prevăzute la lit. a), d), e), cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei;

b) faptele prevăzute la lit. b), cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei;

c) faptele prevăzute la lit. c), f), g), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

d) faptele prevăzute la lit. h), cu amendă de la 5.000 lei la 20.000 lei.

(3) Împreună cu sancțiunea prevăzută la alin. (2) lit. a) se dispune și rechemarea, retragerea, îndepărtarea produselor în cauză conform art. 138 alin. (2) lit. g) din Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului, după caz.

Art. 3. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte ale organismelor de control prevăzute la art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare:

a) nerespectarea obligațiilor instituite în temeiul prevederilor legislației UE referitoare la informare, conform art. 32 lit. a) și b) din Regulamentul (UE) 2017/625, art. 9 alin. (2) și (4) din Regulamentul (UE) 2021/279, art. 43 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/848, precum și a obligației de comunicare a sancțiunilor majore aplicate operatorilor în baza catalogului de măsuri elaborat conform art. 9² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare;

b) nerespectarea obligației de a interzice provizoriu atât introducerea pe piață ca produse ecologice sau în conversie, cât și utilizarea în producția ecologică a produselor pentru care există o suspiciune de nerespectare a regulamentelor UE privind producția ecologică, o nerespectare constatată, sau în cazurile de prezență a unor produse sau substanțe neautorizate, și de a efectua imediat o anchetă oficială, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1), art. 41 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2021/848, art. 2 din Regulamentul (UE) de punere în aplicare 2021/279;

c) nerespectarea obligației de a interzice comercializarea ca produs ecologic ori în conversie/utilizarea în producția ecologică, când se constată că sunt îndeplinite prevederile art. 29 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2018/848, și ale art. 8 alin. (3⁴) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare;

d) nerespectarea de către organismele de control a uneia sau mai multor obligații ce privesc:

(i) deținerea dosarului de control pentru fiecare operator/grup de operatori și păstrarea acestuia pentru o perioadă de 5 ani de la încetarea contractului de control și certificare;

(ii) actualizarea dosarelor de control ale operatorilor/grupurilor de operatori și adoptarea unui sistem de corelare facilă între documente și constatările din rapoartele de inspecție, pentru a permite autorității competente exercitarea obiectivă a atribuției de control și supraveghere;

- (iii) transmiterea în termen a informațiilor și dosarelor de control către autoritatea competentă, conform normelor adoptate potrivit art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare, în situația renunțării la activitatea de control și certificare pentru care a fost aprobat sau dacă i-a fost retrasă parțial/complet aprobarea de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale;
- (iv) notificarea în termen a operatorilor/grupurilor de operatori și transmiterea în copie a tuturor documentelor emise în ultimul an, conform normelor adoptate potrivit art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare, în situația renunțării la activitatea de control și certificare pentru care a fost aprobat sau dacă i-a fost retrasă parțial/complet aprobarea de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale;
- e) nerespectarea de către organismele de control a uneia sau mai multor obligații ce privesc:
- (i) verificarea aplicării de către operatori/grupuri de operatori a măsurilor preventive și de precauție, verificarea unităților neecologice, verificarea acțiunilor corective puse în aplicare de operatori/grupuri de operatori ca urmare a aplicării de măsuri în caz de neconformități, raportat la prevederile art. 38 alin. (1) lit. (a)—(c), art. 29 alin. (3) ultimul paragraf din Regulamentul (UE) 2018/848 sau în conformitate cu catalogul comun de măsuri prevăzut la art. 41 alin. (4) din Regulamentul (UE) 2018/848;
- (ii) verificarea documentelor contabile ale operatorilor/grupurilor de operatori în conformitate cu prevederile art. 1 din Regulamentul delegat (UE) 2021/771;

- (iii) emiterea certificatului de tranzacție fără verificarea balanței intrări-ieșiri produse și a centralizatoarelor transmise de operatori cu privire la tranzacțiile efectuate.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) pentru faptele prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și e), cu amendă de la 25.000 lei la 40.000 lei;

b) pentru faptele prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), cu amendă de la 35.000 lei la 50.000 lei.

Art. 4. — (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 2 și 3 se realizează potrivit prevederilor art. 9³ alin. (2), respectiv alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sancțiunea amenzii contravenționale prevăzută la art. 3 se aplică fără a aduce atingere sancțiunilor administrative prevăzute la art. 9¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000, aprobată prin Legea nr. 38/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Contravențiilor prevăzute la art. 2 și 3 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 131/2013 pentru stabilirea măsurilor și sancțiunilor necesare în vederea respectării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 834/2007 al Consiliului din 28 iunie 2007 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice, precum și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2.092/91, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 5 aprilie 2013.

Art. 7. — Prevederile prezentei hotărâri intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

p. Ministrul finanțelor,

Mihai Diaconu,

secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,

Janina-Mirela Sitaru,

secretar de stat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind modificarea Schemei de ajutor de stat regional pentru investiții având ca scop reducerea efectelor negative ale deșeurilor asupra mediului și reducerea consumului de resurse primare, aprobată prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.269/2022

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 86/ALA din 6.12.2022 pentru modificarea Schemei de ajutor de stat regional pentru investiții având ca scop reducerea efectelor negative ale deșeurilor asupra mediului și reducerea consumului de resurse primare,

ținând cont de Avizul Consiliului Concurenței nr. 15.665 din 4.11.2022, emis în baza prevederilor art. 7 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, precum și de Adresa Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene nr. 631 din 15.12.2022,

în temeiul art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, al art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Schema de ajutor de stat regional pentru investiții având ca scop reducerea efectelor negative ale deșeurilor asupra mediului și reducerea consumului de resurse primare, aprobată prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.269/2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 978 din 7 octombrie 2022, se modifică după cum urmează:

1. Titlul capitolului VII se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL VII

Condiții de eligibilitate a solicitanților/beneficiarilor”

2. Partea introductivă a articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Criteriile de eligibilitate a solicitanților/beneficiarilor pentru toate categoriile de proiecte sunt următoarele:”.

3. La articolul 10, punctul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„8. solicitanții care aplică pentru prezenta schemă sunt autorizați să desfășoare cel puțin una dintre activitățile corespunzătoare următoarelor coduri CAEN: 3821 — Tratarea și eliminarea deșeurilor nepericuloase; 3822 — Tratarea și eliminarea deșeurilor periculoase; 3832 — Recuperarea materialelor reciclabile sortate; 3831 — Demontarea (dezasablarea) mașinilor și echipamentelor scoase din uz pentru recuperarea materialelor; 3811 — Colectarea deșeurilor nepericuloase; 3812 — Colectarea deșeurilor periculoase.”

4. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) În afara criteriilor generale de eligibilitate enumerate la art. 10, solicitanții care aplică pentru program trebuie să îndeplinească una dintre următoarele condiții, pentru durata integrală a implementării și monitorizării proiectului:

a) să dețină dreptul de proprietate asupra imobilului — teren sau construcție — pus la dispoziție pentru implementarea proiectului, înscris în cartea funciară;

b) să dețină orice drept de folosință asupra imobilului teren pus la dispoziție pentru implementarea proiectului, însoțit de dreptul de suprafață, pentru o perioadă de cel puțin 10 ani de la data depunerii cererii de finanțare, înscrise în cartea funciară.

(2) În situațiile menționate la alin. (1), imobilele-teren și construcțiile trebuie să fie libere de sarcini, cu excepția dreptului de suprafață de la alin. (1) lit. b) și a dreptului de ipotecă, să nu facă obiectul unui litigiu în curs de soluționare la instanțele judecătorești, să nu facă obiectul vreunei revendicări potrivit unei legi speciale sau dreptului comun sau al procedurii de expropriere pentru cauză de utilitate publică.

(3) În situația în care asupra imobilului-teren sau construcției este intabulat un drept de ipotecă, proiectul ce face obiectul prezentei scheme poate fi realizat doar cu acordul autentificat al creditorului.

(4) În situația menționată la alin. (1) lit. b), proiectul poate fi implementat numai cu acordul expres al proprietarului imobilului teren.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Corvin Nedelcu,
secretar general

București, 22 decembrie 2022.

Nr. 3.289.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 70

din 31 octombrie 2022

Dosar nr. 1.626/1/2022

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lucian Cătălin Mihai Zamfir	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.626/1/2022, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în Dosarul

nr. 9.790/225/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 30 iunie 2022, în Dosarul nr. 9.790/225/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125, art. 651 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, se consideră că cererea având ca obiect constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită a unui titlu executoriu reprezintă o cerere în pretenții de drept comun, în sensul art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, supusă criteriului valoric sau o cerere în materie de executare silită, supusă regulilor speciale de procedură în această materie?”

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. Codul de procedură civilă:

„Art. 94. — Judecătorii judecă:

1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani:

(...) k) orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști; (...).”

„Art. 125. — În cererile pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului.”

„Art. 651. — (...) (3) Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.

(4) Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin la data de 9 noiembrie 2020, cu nr. 9.790/225/2020, reclamantii persoane fizice au chemat în judecată pe pârâta bancă comercială, solicitând să se constate prescris dreptul pârâtei de a solicita recuperarea

sume de 30.432,64 lei (reprezentând rest de plată din suma totală de 125.421,49 lei), sumă ce reprezintă recuperarea credit restant conform Contractului credit nr. xxx/26.06.2010, și a actelor adiționale nr. x/27.05.2011 și nr. x/16.05.2012, precum și îmbogățirea justificată, ca urmare a neexercitării de către pârâtă a unui drept contra celui îmbogățit. De asemenea, au solicitat să se constate stingerea obligației de fideiuziune (garantare) pentru plata sumei de 30.432,64 lei, sumă ce reprezintă recuperarea credit restant, precum și îmbogățirea justificată, ca urmare a neexercitării de către pârâtă a unui drept contra celui îmbogățit, conform contractelor de fideiuziune încheiate la data de 27 mai 2011, modificate prin Actul adițional nr. x/16.05.2012.

10. Prin Sentința civilă nr. 1.778 din 13 aprilie 2021, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a admis în parte cererea, a constatat intervenită prescripția dreptului de a obține executarea silită față de reclamantii cu privire la recuperarea sumei de 30.432,64 lei (reprezentând rest de plată din suma totală de 125.421,49 lei) și a constatat stingerea obligației de fideiuziune (garantare) a reclamantilor pentru plata sumei de 30.432,64 lei.

11. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta, solicitând schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată și obligarea intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

12. Prin Decizia civilă nr. 823 din 5 octombrie 2021, Tribunalul Mehedinți — Secția I civilă a respins apelul, ca nefondat, reținând, în esență, că prin cererea de executare silită, formulată la 4 aprilie 2013, pârâta a solicitat înregistrarea cererii de executare silită și deschiderea dosarului de executare împotriva debitorilor-fideiuzori (reclamantii din prezenta cauză), fiind deschis Dosarul de executare nr. xx/E/2013, potrivit încheierii din data de 8 aprilie 2013.

13. Prin încheierea din 17 aprilie 2013, pronunțată de Judecătoria Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 5.230/225/2013, a fost admisă cererea și a fost încuviințată executarea silită a titlului executoriu — contractul de credit cu actele adiționale și contractele de fideiuziune cu actele adiționale, pentru suma de 125.421,49 lei.

14. Ulterior, prin încheierea din 19 octombrie 2016 emisă de executorul judecătoresc, s-a dispus încetarea executării silite potrivit dispozițiilor art. 703 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Încheierea de încetare a executării a fost comunicată atât creditoarei, cât și debitorilor, nefiind contestată.

15. Contrar celor susținute de apelantă, nu a fost aplicabil motivul de întrerupere prevăzut de art. 2.537 pct. 2 din Codul civil privind înscrierea creanței la masa credală în procedura insolvenței, deoarece acest din urmă text de lege vizează prescripția extintivă, iar în speță termenul aplicabil este unul de prescripție a executării, prescripție ce cunoaște o reglementare specială, inclusiv sub aspectul motivelor de întrerupere (respectiv art. 706—711 din Codul de procedură civilă).

16. Astfel, din examinarea comparativă a dispozițiilor art. 709 din Codul de procedură civilă privind prescripția executării și a celor prin care este reglementată prescripția extintivă — art. 2.537 din Codul civil — reiese că legiuitorul a stabilit motive parțial diferite de întrerupere pentru cele două prescripții, care țin seama de faptul că, în cazul prescripției executării, creditorul are deja un titlu executoriu și poate recurge la executarea silită. Depunerea unei declarații de creanță în procedura insolvenței întrerupe prescripția extintivă, însă acest caz nu mai este menționat între cazurile de întrerupere a prescripției executării. Omisiunea legiuitorului nu este întâmplătoare, deoarece cazurile comune de întrerupere au fost preluate expres și în Codul de procedură civilă.

17. În concluzie, se poate afirma despre cazurile de întrerupere a prescripției executării că au o reglementare specială ce trebuie aplicată cu prioritate; a combina cele două articole în temeiul art. 711 din Codul de procedură civilă înseamnă a contraveni voinței legiuitorului care a reglementat diferit cazurile de întrerupere pentru cele două prescripții.

18. Trimiterea legiuitorului prin art. 709 pct. 6 din Codul de procedură civilă la alte cazuri prevăzute de lege se referă la alte cazuri prevăzute de lege pentru prescripția executării, ce nu sunt aplicabile speței de față, contrar susținerilor apelantei.

19. În sensul aceleiași interpretări se poate observa că, în cazul motivelor de suspendare a prescripției executării (art. 708 din Codul de procedură civilă), legiuitorul a trimis expres la cazurile de suspendare a prescripției extinctive din Codul civil, ceea ce nu a mai făcut pentru cazurile de întrerupere a prescripției executării (art. 709 din Codul de procedură civilă); din nou, această diferență de redactare nu este întâmplătoare și confirmă intenția legiuitorului de a deroga de la Codul civil în privința motivelor de întrerupere a prescripției executării.

20. Potrivit art. 40 din Legea nr. 85/2006*) privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, deschiderea procedurii de insolvență suspendă orice termen de prescripție a actelor prevăzute la art. 36, însă legiuitorul, la art. 36 din această lege, menționează expres că este vorba doar despre acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită asupra debitorului.

21. Așadar, de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului, excepție făcând, între altele, acțiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor și/sau terților garanți.

22. În concepția legiuitorului, procedura insolvenței debitorului principal nu împiedică sub nicio formă urmărirea fideiuzorilor, creditorul fiind liber să îi urmărească, astfel că procedura insolvenței debitorului principal nu reprezintă un motiv de întrerupere sau suspendare a prescripției executării fideiuzorului.

23. De altfel, suspendarea termenului de prescripție este menită să protejeze partea împotriva căreia curge termenul și care, din motive obiective prevăzute de legiuitor, nu poate să acționeze o perioadă de timp pentru a-și valorifica dreptul. În cauză, apelanta creditoare nu numai că nu era împiedicată să pună în executare titlul executoriu, dar a și făcut-o, declanșând executarea silită împotriva intimaților debitorii fideiuzori și efectuând acte de urmărire împotriva acestora, situație în care nu se poate vorbi despre suspendarea termenului de prescripție a executării silite pe perioada cât intimații au fost supuși executării.

24. Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta considerând că, în mod greșit, instanțele de fond și apel au constatat prescripția dreptului creditorului de a obține executarea silită.

25. A susținut că termenul scurs de la data declarării scadenței anticipate și până la data deschiderii procedurii insolvenței a fost înlăturat ca efect al întreruperii prescripției. Un nou termen a început să curgă de la data închiderii procedurii insolvenței, și anume de la 18 iulie 2018, iar până la data formulării acțiunii nu au trecut mai mult de 3 ani.

26. De asemenea, a invocat și lipsa de interes a reclamantilor în promovarea acțiunii, având în vedere că împotriva acestora nu a fost demarată nicio procedură judiciară sau extrajudiciară după data de 18 iulie 2018.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

27. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

*) Legea nr. 85/2006 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2014.

28. În acest sens, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a arătat că este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

29. Soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125 și ale art. 651 din Codul de procedură civilă, întrucât calificarea juridică a acțiunii în constatare ca fiind una de drept comun sau, dimpotrivă, una în materia executării silită determină admisibilitatea căii extraordinare de atac a recursului și, prin urmare, subsecvent, prerogativa instanței de control judiciar de a evalua jurisdicțional dezlegările date de instanțele de fond în etapele procesuale anterioare.

30. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; de asemenea, cauzele de această natură, ce pun în discuție prescriptibilitatea dreptului de a obține executarea silită, au, de principiu, ca obiect contestații la executare, astfel că nu ajung pe rolul instanței supreme, fiind soluționate definitiv în fața tribunalelor; practica judiciară consultată nu este însă una bogată și nici relevantă în privința chestiunii puse în discuție, calificarea juridică concretă a unei astfel de acțiuni în constatare nefiind efectiv abordată și nici analizată ca atare de instanțe.

31. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data sesizării.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

32. Recurenta-pârâtă a arătat că intimații-reclamanți și-au întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 1.346 lit. b) din Codul civil, astfel că prevederile art. 651 alin. (4) și ale art. 125 din Codul de procedură civilă nu sunt incidente în cauză.

33. Recurenta-pârâtă a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât recursul este admisibil, având în vedere că cererea reclamanților are un caracter patrimonial, fiind o acțiune de drept comun, iar nu în materie de executare silită.

34. Intimații-reclamanți au lăsat la aprecierea instanței soluția cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

35. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

36. Instanța de trimitere a învederat că, la nivelul Curții de Apel Craiova, până la acest moment, nu există o opinie unitară în cadrul Secției I civile, opinia majoritară fiind în sensul că acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită este una în pretenții de drept comun.

37. S-a arătat că pe rolul Curții de Apel Craiova sunt înregistrate trei astfel de cauze, cea pendinte, precum și alte două litigii similare, ce sunt repartizate spre soluționare altor două complete de judecată din cadrul aceleiași secții, care îmbrățișează opinia majoritară.

38. Completul care a formulat sesizarea a arătat însă că împărtășește opinia minoritară, apreciind că prescripția dreptului de a obține executarea silită este distinctă de prescripția dreptului material la acțiune, deoarece în cazul celei dintâi partea pierde doar posibilitatea legală de a obține concursul forței coercitive a statului în realizarea creanței sale, așadar pierde doar un drept procedural, creanța sa împotriva debitorului continuând să existe și putând fi executată benevol, pe când, în cel de-al doilea caz, creditorul pierde însuși dreptul subiectiv civil, creanța stingându-se prin prescripția dreptului material la acțiune.

39. Prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată de legiuitor în capitolul V titlul I al cărții a V-a „Despre executarea silită” a Codului de procedură civilă, fiind un incident în cursul executării silită, ce se invocă, de principiu, prin intermediul contestației la executare, a cărei soluționare revine instanței de executare competente.

40. În aplicarea dispozițiilor art. 125 din Codul de procedură civilă, în situația în care debitorul nu are deschisă calea acțiunii în realizare, cum este cazul în speță, competența de a soluționa acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită revine instanței de executare ce ar fi fost competentă să judece contestația la executare cu acest obiect.

41. Instanța de trimitere a identificat două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, pronunțate în regulator de competență, cu caracter incidental, astfel că nu se poate considera că instanța supremă a statuat deja în chestiunea de drept pusă în discuție.

42. Cu toate acestea, distincția între cele două categorii de drepturi, respectiv prescripții, apare ca fiind evidentă și indiscutabilă în abordarea realizată de instanța supremă. Tocmai pentru a preveni și preîntâmpina apariția unei practici divergente în materia executării silită, instanța de trimitere a considerat oportună sesizarea pentru a se da o rezolvare de principiu chestiunii de drept invocate.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

43. Din răspunsurile transmise de instanțele judecătorești naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat că practica judiciară identificată nu vizează exact chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, aceasta fiind abordată doar implicit, în sensul că, în funcție de contextul procesual concret, instanțele de judecată au soluționat cererile având ca obiect constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită a unui titlu executoriu fie pe dreptul comun, ca acțiuni în pretenții supuse criteriului valoric, fie în cadrul contestațiilor la executare, calificate ca fiind cereri în materie de executare silită.

44. Astfel, în situația în care era declanșată executarea silită, acțiunile privind constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită a unui titlu executoriu au fost calificate drept cereri în materie de executare silită, supuse regulilor speciale de procedură în această materie, iar în cazul în care nu exista o executare silită în curs, s-a considerat că aceste acțiuni reprezintă cereri în pretenții de drept comun, supuse criteriului valoric, în sensul art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă.

45. În ambele situații, regimul căilor de atac a fost determinat de calificarea juridică a cererii de chemare în judecată.

46. La nivelul Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum rezultă din Adresa nr. 197 din 14 septembrie 2022, au fost identificate ca fiind relevante următoarele decizii:

— Decizia nr. 431 din 26 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 107/108/2018, indicată și în încheierea de sesizare, ce vizează un regulator de competență, prin care s-a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art. 651 și ale art. 714 din Codul de procedură civilă cu privire la capătul de cerere referitor la constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită;

— Decizia nr. 835 din 13 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 14.730/3/2018, de asemenea menționată în actul de sesizare al instanței de trimitere, prin care s-a analizat cererea de constatare a inexistenței dreptului de creanță ca efect al prescripției dreptului material la acțiune, în cadrul procedurii de drept comun a unei acțiuni în constatare, făcându-se distincția în raport cu procedura specială a contestației la executare (în cadrul căreia se pot analiza incidentele privind valabilitatea actelor de executare silită), potrivit principiului *specialia generalibus derogant*;

— Decizia nr. 974 din 10 mai 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.477/3/2017**, într-o cauză având ca obiect constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită în baza titlului executoriu cu privire la suma de 320.000 euro, reprezentând sulta stabilită prin hotărâre judecătorească, ce a fost soluționată pe dreptul comun drept o cerere supusă criteriului valoric;

— decizii pronunțate în cadrul reguletoarelor de competență în cauze având ca obiect contestații la executare în cadrul cărora se solicită, printre alte capete de cerere, și constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită a titlului executoriu (exemplificativ, Decizia nr. 1.143 din 24 mai 2022, pronunțată în Dosarul nr. 4.388/292/2021, Decizia nr. 706 din 31 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 29.929/299/2021, Decizia nr. 1.164 din 25 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.403/176/2020).

47. La nivelul Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit Adresei nr. 708 din 23 septembrie 2022, au fost identificate Decizia nr. 2.251 din 11 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.490/314/2018, Decizia nr. 757 din 23 aprilie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 17/1.285/2017, Decizia nr. 1.262 din 7 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 16.322/325/2017*, și Decizia nr. 2.122 din 3 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.330/111/2018, prin care, de asemenea, nu se dezleagă în mod direct chestiunea de drept în discuție, ci implicit, având în vedere că instanțele de fond investite cu acțiunile în constatarea intervenirii prescripției dreptului de a cere executarea silită nu s-au considerat necompetente în soluționarea acțiunilor de drept comun.

48. Totodată, a fost identificată Decizia nr. 3.144 din 27 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.940/99/2017, având ca obiect conflict negativ de competență, prin care s-a stabilit competența de soluționare a cauzei privind constatarea inexistenței dreptului de a solicita executarea silită a unei sume asupra căreia s-a instituit sechestrul asigurător în conformitate cu dispozițiile art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și nu potrivit dispozițiilor de drept comun, în baza criteriului valoric.

49. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii, cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

50. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 264 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 2 septembrie 2020, s-au reținut, la paragraful 24, următoarele: „*Totodată, nu este încălcat nici dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare pentru persoana interesată, care are posibilitatea de a invoca ea însăși prescripția atât pe cale de excepție în cadrul contestației la executare formulate, cât și separat prin formularea unei acțiuni în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită, în condițiile art. 35 din Codul de procedură civilă*”.

51. Este de menționat și Decizia Curții Constituționale nr. 857 din 17 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 23 aprilie 2020, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 teza a doua din Codul de procedură civilă.

52. În cuprinsul acestei decizii Curtea Constituțională a arătat că „*Aprecierea cu privire la existența căii legale de realizare a dreptului aparține exclusiv instanțelor sesizate cu soluționarea acțiunilor în constatare, urmând să fie analizată de la caz la caz, în funcție de împrejurările specifice cauzei. Este adevărat că, uneori, în practică, ridică dificultăți problema de a stabili dacă partea are sau nu la îndemână calea unei cereri în realizarea dreptului. Astfel, dacă o acțiune în constatare ar fi admisibilă atunci când debitorul solicită, înainte de declanșarea executării silită, să se constate că a intervenit prescripția dreptului*

creditorului de a cere și obține executarea silită, o eventuală contestație la executare ar urma să fie respinsă ca prematură, deci debitorul nu are la îndemână o cerere în realizare decât după ce s-a declanșat executarea silită. Or, în cauza de față, așa cum rezultă din dosarul cauzei, împotriva debitoarei s-a pornit executarea silită, în cursul căreia putea formula contestație la executare, în soluționarea căreia ar fi putut să invoce excepția prescripției dreptului de a cere executarea silită. Instanțele judecătorești rămân însă suverane în ceea ce privește aprecierea referitoare la existența, în fiecare caz în parte, a unei căi procesuale de realizare a dreptului, care să prevaleze asupra acțiunii în constatarea acestuia” (paragraful 23).

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

53. Nu au fost identificate decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare cu privire la chestiunea a cărei dezlegare se solicită.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

54. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție Asupra admisibilității sesizării

55. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, aceea de a pronunța o decizie interpretativă de principiu în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici judiciare neunitare la nivel național, se impune, în primul rând, evaluarea tuturor elementelor sesizării, adică verificarea atât a circumstanțelor care o generează, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

56. Aceasta presupune verificarea îndeplinirii simultane a tuturor condițiilor prevăzute pentru declanșarea procedurii hotărâri prealabile, cerințe extrase din dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă și care pot fi enunțate astfel:

- existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

57. Reținând că primele două aspecte de admisibilitate, legate de titularul sesizării și stadiul soluționării pricinii în care a fost promovată sesizarea, sunt îndeplinite, în privința condiției ca prin sesizare să fie dedusă spre interpretare o chestiune de drept, care să justifice declanșarea mecanismului hotărâri prealabile, se evidențiază o serie de neregularități de natură a contura concluzia neîndeplinirii acesteia.

58. Astfel, referitor la cerința ca problema supusă interpretării să se identifice într-o chestiune de drept, obiect al unei sesizări, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în jurisprudența sa că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”, aceasta fiind supusă unei evaluări în concret, din partea instanței supreme, raportat la elementele care legitimează, în aprecierea instanței de trimitere, declanșarea mecanismului pronunțării hotărâri prealabile.

59. Așa cum s-a arătat și în doctrină, pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune

de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal.

60. În jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în legătură cu această cerință s-a statuat constant că în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (de exemplu, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018).

61. Prin urmare, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare sau că și-ar putea extinde efectele după data abrogării lui (prin ultraactivitate). Obiectul procedurii îl reprezintă astfel o normă de drept, un text de lege care, pe baza interpretării printr-o argumentație juridică adecvată, consistentă poate primi înțelesuri și aplicări deopotrivă divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară.

62. Relevante devin, sub acest aspect, circumstanțele care au justificat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept semnalată.

63. Astfel, autorul sesizării a invocat, din oficiu, excepția inadmisibilității și excepția nulității recursului și a apreciat că pentru soluționarea excepției inadmisibilității recursului este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța o hotărâre prealabilă, sub aspectul lămuririi modului de interpretare a dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125 și ale art. 651 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât calificarea juridică a acțiunii în constatare de față ca fiind una de drept comun sau dimpotrivă, una în materia executării silite determină admisibilitatea căii extraordinare de atac a recursului.

64. Circumstanțele factuale ale cauzei sunt caracterizate prin faptul că, în speță, creditorul a declanșat procedura de executare silită, însă, anterior realizării integrale a obligației din titlul executoriu, executorul judecătoresc a constatat incidența unei cauze de încetare a executării silite.

65. Instanța de trimitere arată, referitor la obiectul cauzei cu care este investită, că „De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125 și art. 651 din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât calificarea juridică a acțiunii în constatare de față ca fiind una de drept comun sau, dimpotrivă, una în materia executării silite determină admisibilitatea căii extraordinare de atac a recursului și, prin urmare, subsecvent, prerogativa instanței de control judiciar de a evalua juridicțional dezlegările date de instanțele de fond în etapele procesuale anterioare.

Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; de asemenea, cauzele de această natură, ce pun în discuție prescribilitatea dreptului de a obține executarea silită, au, de principiu, ca obiect contestații la executare, astfel că nu ajung pe rolul instanței supreme, fiind soluționate definitiv în fața tribunalelor; practica judiciară consultată nu este însă una bogată și nici relevantă în privința chestiunii puse în discuție, calificarea juridică concretă a unei astfel de acțiuni în constatare nefiind efectiv abordată și nici analizată ca atare de instanțe”.

66. În același timp, în dezvoltarea punctului său de vedere, instanța de trimitere precizează că „Prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată în capitolul V, titlul I al cărții a V-a «Despre executarea silită» a Codului de procedură civilă, fiind un incident în cursul executării silite, ce se invocă, de principiu, prin intermediul contestației la executare, a cărei soluționare revine instanței de executare competente.

În aplicarea dispozițiilor art. 125 din Codul de procedură civilă, în situația în care debitorul nu are deschisă calea acțiunii în realizare, cum este cazul în speță, competența de a soluționa acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită revine instanței de executare ce ar fi fost competentă să judece contestația la executare cu acest obiect.”

67. Or, formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie exigențelor art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru că nu urmărește, în realitate, o dezlegare de principiu asupra unei chestiuni de drept, ci, dimpotrivă, se tinde la obținerea unei confirmări raportat la cele enunțate anterior, în sensul că acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită revine în competența instanței de executare ce ar fi fost competentă să judece contestația la executare, chiar și în situația în care nu se află înregistrat vreun dosar de executare silită în curs (în speță, fiind dispusă încetarea executării silite de către executorul judecătoresc).

68. Rezultă că obiectul de interes pentru instanța de trimitere îl reprezintă competența materială a instanțelor de judecată investite cu litigii de natura celui cu care aceasta a fost investită, că nu se ridică problema calificării naturii juridice a raportului supus soluționării și că, în funcție de validarea raționamentului său, va putea să dea o dezlegare sub aspectul admisibilității căii extraordinare de atac a recursului promovată de intimată în dosar.

69. Sub acest aspect, este de precizat că mijlocul procesual prin care se poate valorifica prescripția dreptului de a obține executarea silită este, de regulă, contestația la executare. Această cerere este de competența instanței de executare, așa cum rezultă din prevederile art. 714 alin. (1) și ale art. 651 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.”

70. Potrivit art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă „Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare”.

71. Prescripția dreptului de a obține executarea silită reprezintă un incident specific procedurii executării silite, în cadrul căreia este și reglementat, astfel că la stabilirea instanței competente pentru soluționarea unei cereri cu acest obiect urmează a se avea în vedere dispozițiile din această materie.

72. Pe de altă parte, acțiunile în constatare au o consacrare legală expresă, iar, potrivit dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură civilă, „Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe

orice altă cale prevăzută de lege” (în reglementarea anterioară, art. 111 din Codul de procedură civilă de la 1865).

73. Autorul sesizării reține, fără echivoc, faptul că acțiunea în constatare formulată pe calea dreptului comun este supusă criteriului valoric, potrivit art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, iar din încheierea de sesizare reiese că nu are dileme sub aspectul obiectului și scopului recursului, cale extraordinară de atac cu care a fost investit potrivit prevederilor art. 483 din Codul de procedură civilă, observând că este chemat să se pronunțe în calea de atac a recursului prin raportare la o cerere evaluată de reclamant până în pragul valoric de 200.000 lei.

74. Totodată, instanța de trimitere face referire la prevederile art. 125 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, „În cererile pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului”, și consideră că, în aplicarea acestor dispoziții, competența de a soluționa acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită revine instanței de executare ce ar fi competentă să judece contestația la executare cu acest obiect, aspect de care depinde și admisibilitatea căii extraordinare de atac a recursului cu care a fost investită.

75. Spre deosebire de art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, art. 651 alin. (3) din Codul de procedură civilă reglementează sfera cererilor date în competența instanței de executare, stabilind neechivoc că intră în competența acestei instanțe cererile de încuviințare a executării silită, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silită.

76. Or, în speță, așa cum s-a arătat deja, în privința acestor norme de competență titularul sesizării nu a evidențiat o dificultate reală de interpretare, care să se circumscrie exigențelor expuse în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

77. Nici în privința normei de drept procesual cuprinse în art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, care reglementează regimul juridic al căilor de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor pronunțate de instanța de executare, titularul sesizării nu evidențiază o dificultate reală de interpretare, susceptibilă a genera soluții diferite sau chiar contradictorii.

78. În ceea ce privește prevederile art. 125 din Codul de procedură civilă, în cazul acțiunilor în constatare prin care se tinde la consfințirea pe cale judiciară a existenței sau a inexistenței unui drept, Codul de procedură civilă stabilește aceeași competență ca și pentru acțiunile în realizarea dreptului a cărui existență sau inexistență se cere a fi constatată. Altfel spus, acțiunile în constatare împrumută regulile de competență statornicite pentru acțiunile în realizare.

79. Ca atare, modul de soluționare a recursului cu care a fost investită instanța de trimitere, prin raportare la criticile pe care recurenta le-a subsumat unor motive de casare, se află în atribuția jurisdicțională a instanței de judecată, iar identificarea obiectului pricinii, respectiv a pretențiilor deduse judecătii și a fundamentului juridic al acestora sunt operațiuni care intră în atributul exclusiv al instanței care judecă litigiul.

80. Autorul sesizării a invocat din oficiu excepția inadmisibilității și excepția nulității recursului și la același termen de judecată a apreciat că pentru soluționarea excepției inadmisibilității recursului este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, sub aspectul lămuririi modului de interpretare a dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125 și ale art. 651 din Codul de procedură civilă, de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât calificarea juridică a acțiunii în constatare pendinte, ca fiind una de drept comun sau, dimpotrivă, una în

materia executării silită, determină admisibilitatea căii extraordinare de atac a recursului.

81. Or, în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziilor ori a lacunelor textelor legale a căror lămurire se solicită, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare (Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 11 februarie 2022).

82. În speță, nu se solicită instanței supreme clarificarea vreunui text de lege, nu se invocă nicio dificultate, inadecvare sau necorelare a dispozițiilor a căror interpretare se cere, așa încât nu există o chestiune de drept veritabilă, față de modul cum a fost formulată sesizarea.

83. Astfel fiind, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu este susceptibilă de a primi o interpretare *in abstracto* și nici nu vizează o chestiune de drept punctuală, concretă, adecvată speței, întrucât ceea ce se urmărește în realitate de către instanța de sesizare fiind o rezolvare a problemei pe care a ridicat-o din oficiu sub aspectul admisibilității căii extraordinare de atac a recursului, prin raportare la acțiunea în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită formulată de către debitorul-fideiutor și la elementele de fapt care circumstanțiază pricina dedusă judecătii.

84. Așa cum s-a arătat, în termenii sesizării, nu pot fi cerute instanței supreme clarificarea cadrului procesual și identificarea normei legale sub aspectul competenței — în concret urmărindu-se a se determina dacă în privința acestei cereri în constatare este admisibilă calea de atac a recursului, conform dreptului comun reprezentat de art. 483 din Codul de procedură civilă, sau sunt incidente prevederile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, normă cu caracter special, care reglementează căile de atac ce pot fi declarate împotriva încheierilor pronunțate de instanța de executare —, acesta fiind rolul exclusiv al judecătorului care soluționează litigiul, potrivit art. 22 din Codul de procedură civilă.

85. În ceea ce privește evaluarea condiției noutății chestiunii de drept, aceasta presupune, între altele, nu numai ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare, dar și ca problema de drept să se caracterizeze sub aspectul de noutate al acesteia, în planul interpretării și aplicării, fiind importantă prezentarea de către instanța de trimitere a acelor aspecte din care să rezulte caracterul dificil sau dual al interpretării normelor de drept evocate în sesizare.

86. Or, reglementările succesive dispun în mod similar asupra modului de stabilire a competenței instanțelor judecătorești investite cu soluționarea cererilor în constatare (art. 125 din Codul de procedură civilă actual, în reglementarea anterioară art. 18 din Codul de procedură civilă de la 1865), iar autorul sesizării nu se apleacă spre a identifica noutatea chestiunii de drept, din perspectiva datei la care au intrat în vigoare sau a duratei reglementărilor menționate.

87. Desigur, nu se poate nega *de plano*, doar pe baza criteriului vechimii, că un act normativ vechi nu poate genera chestiuni de drept noi, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare, mai recente, ale actului normativ, care să ridice probleme de interpretare (Decizia nr. 36 din 6 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 28 iunie 2022).

88. Cu toate acestea, instanța care formulează actul de sesizare trebuie să prezinte argumentele care susțin noutatea dispozițiilor legale în discuție, iar nu să se rezume la a preciza că, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

89. Se observă că instanța de trimitere, deși a apreciat că se impune activarea mecanismului procedural al pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nu a arătat în ce constă noutatea și dificultatea de

interpretare a dispozițiilor legale pe care le supune atenției prin actul de sesizare.

90. În absența identificării în conținutul sesizării a unor texte de lege lacunare, precare ori controversate, a unor posibile sensuri contradictorii ale acestora, care să necesite interpretarea de principiu printr-o hotărâre prelabilă, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu care a fost investită.

91. Pentru considerentele prezentate, se constată că nu sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate cerute de lege, astfel că, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 9.790/225/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k), art. 125, art. 651 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, se consideră că cererea având ca obiect constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită a unui titlu executoriu reprezintă o cerere în pretenții de drept comun, în sensul art. 94 pct. 1 lit. k) din Codul de procedură civilă, supusă criteriului valoric sau o cerere în materie de executare silită, supusă regulilor speciale de procedură în această materie?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 31 octombrie 2022.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

